

A helyi **Concordia vegyeskar Stubendek István** vezényletével jött köszönteni az idősebb „testvért” Kodály Zoltán, Tóth Péter és Karai József egy-egy művével. A vendég kórus gondosan kidolgozott, arányos közreműködése során különösen *Tóth Péter: Pénteki ima* című darabjával ragadta magával a közönséget. A népi szövegekre, Kocsár Miklós tiszteletére komponált kórusműnek nőikari változata 2009-től ismert, de a vegyeskar talán még kifejezőbben képes megjeleníteni a Nagypéntek felemelő fájdalját.

Az ünnepelt énekkar *Szijjártó Jenő – Gyurcsó István: Az anyai szó*, majd *Tóth Péter: Őrizz angyal!* című művei után *Daróczi Bárdos Tamás* vidám népdalfeldolgozásaival zárta a kortárs magyar műveket felsorakoztató hangversenyt. A XX. századi magyar kultúra felvidéki követei elhivatottsággal, magasrendű zenei tudással folytatják elődeik megkezdett munkáját. Hála az alapító karnagyoknak és a 2006 óta fáradhatatlanul, megalapozott tudással és igénnyel muzsikáló karnagynak, **dr. Józsa Mónikának** és a nagyszerű esten is rátermettségét bizonyító *dr. Tóth Árpád társ-karnagynak*. Bízunk abban, hogy együttműködésük újabb nagy sikerek felé vezeti a Szlovákiai Magyar Pedagógusok Vass Lajos Kórusát.

A nagyszerűen összeállított műsor *Szijjártó Jenő* kompozíciójával – „*Esti hangulat Zsérén*” – fejeződött be a két kórus közös előadásában. A zeneszerző másfél évtizedes kitartó munkájának eredményeképpen 1964. november 27-én alakult meg Csehszlovákiai Magyar Tanítók Központi Énekkara, vagyis az ünneplő kórus elődje. Műveinek előadása tiszteletadás, hálás emlékezés volt a hőskorra.

A Komáromi Dunamenti Múzeum dísztermét megtöltő sok barát, családtag, szakember – köztük a bemutatóként elhangzott kórusművek szerzői – hosszantartó tapssal fejezte ki őszinte örömét, köszönetét a felejthetetlen este hangokban átnyújtott ajándékáért.

Hartyányi Judit

A Verbunkos ünnepe 2014-ben *Lavotta Emlékév*

A Magyar Kultúra Napján 2014 januárjában hirdette meg, a negyedszázados múlttal rendelkező *sátoraljaújhelyi Lavotta János Kamara-zenekar, Művészeti Iskola és Alapítvány* a Lavotta Emlékévet.

Lavotta János születésének 250. évfordulójára az örökséget ápoló szervezetek, intézmények nevében, a kor muzsikájának, valamint **Lavotta** tevékenységének jobb megismerése érdekében, amit kiegészítve

Bihari születésének 250-ik, **Csermák** 240-ik, **Egressy Béni** 200-ik évfordulója előtt tisztelegve, a verbunkos zene évének nevezhetünk.

A *Lavotta Emlékévet* Sátoraljaújhely város polgármestere *Szamosvölgyi Péter* nyitotta meg a Városháza dísztermében. Az ünnepi hangversenyen, a művészeti iskola tanárai és növendékei a verbunkos kamarazene változatos és élvezetes keresztmetszetét nyújtották át a nagyszámú hallgatóságának.

Dombóvári János a Művészeti iskola igazgatója, a Lavotta János Kamarazenekar megalapítója, gondosan összeállított féléves tervet dolgozott ki. A mintegy húsz program a hangszeres versenyektől a kottakiadáson át a hangversenyeken keresztül a zenetudományi konferenciáig, növendékeknek, zeneművészeknek, zenetudósoknak egyaránt lehetőséget adott a verbunkos korának, zenéjének bemutatására, valamint a legújabb kutatási eredmények közvetítésére, megismertetésére.

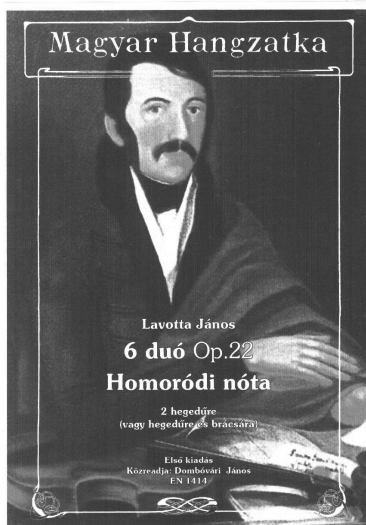
A *Lavotta Emlékév* keretében, szinte minden hónapban volt program. Január *Szózat-éneklő és Himnusz-zongoraversennyel* kezdődött. Ez utóbbi gondolat Erkel Ferenc születésének bicentenáriumi évében fogant zongoratanáraik elhatározásából, hogy növendékeik ne fejezzék be alapfokú tanulmányaikat, úgy hogy Erkel zongoradarabját – különböző fokú nehézségi letét valamelyikében – ne tudnák eljátszani.

A Lavotta Emlékév figyelemre méltó zenepedagógiai eseménye a Magyar Kultúra Napjára megjelent két kottakiadás. A házitanító Lavotta eddig csak kéziratban ismert műveiből, a Neuma Kiadó „Duetto Hungarica” címen, az Editio Musica „Könnyű hegedűduók” címen jelentette meg Lavotta hegedűduóit.

Márciusban a fiataloknak tanulmányi verseny, *Lukin László népdal-népzenei verseny*, majd *zongora négykezes verseny* nyitott széles skálát a bemutatkozásnak, megmérettetésnek.

A Lavotta Napok eseménysorozata áprilisban a Lavotta, Bihari, Csermák, Egressy Béni zenei műveltségi *versennyel* folytatódott és a Hangásznégyes Lavotta tállyai nyughelyén adott hangversennyel fejeződött be.

A programsorozat csúcspontját a júniusban tartott 3 napos **Lavotta János és a magyar nemzeti romantika kora** címmel megrendezett *Zenetudományi Konferencia* jelentette. A konferencia nyitányaként a Lavotta János Kamarazenekar jubileumi verbunkos hangversenye csendült fel

a Városháza dísztermében. A rendezvény díszvendége *Szőnyi Erzsébet* Kossuth-, Liszt-, Erkel-díjas zeneszerző, zenepedagógus volt. Bár a hosszú utat nem tudta vállalni, távollétében a szerzőt a kamarazenekar *Preludium és fuga* című művével köszöntötte.

Neves előadók tudományos előadása gazdagította a verbunkos zene ismeretét, szerepét és hatását a magyar zenei életben. A zenetudományi konferencia előadói: Agócs Gergely, Bónis Ferenc, Dombóvári János, Fehér Éva, Gombos László, Ittész Mihály, Rakos Miklós, Elek Szilvia, Sziklavári Károly, Tusnády László voltak.

A magyar nemzeti romantika koráról ismét Széphalmon, a Magyar Nyelv Múzeumában, valamint Tállyán osztották meg gondolataikat, s beszéltek legfrissebb kutatási eredményeikről. A konferencia ezúttal is a Tállyán nyugvó Lavotta János síremlékének, valamint főtéri domborművének koszorúzásával, a Himnusz és Szózat eléneklésével ért véget.

Márkusné Natter-Nád Klára

Fáy István Zenei Gyöngyei

Verbunkosok 4 Kézre

Fáy István gróffal és a verbunkossal 2 évvel ezelőtt találkoztam *Horváth Anikó* zongoraművész kolléganóm jóvoltából, aki egy könyvtári keresgélés során bukkant rá *Fáy: Régi magyar zene gyöngyei* című kottagyűjteményére. Mivel ezek a művek 2 zongoristára, 4 kézre íródtak, ezért egyértelmű a feladat; végig kellene játszani, nézni ezeket a darabokat.

Némi ellenállással vágtam ebbe bele, hiszen korábban – sem csembalista, sem pedig zongorista minőségemben nem találkoztam még 19. század elején, közepén működő magyar zeneszerzővel Liszt Ferencen kívül, s a verbunkosról sem volt semmiféle ismeretem.

Itt jegyzem meg, hogy az 1990-es évek közepén a Zeneakadémián a verbunkosról – sem mint műfajról, sem mint zenei nyelvről – egyáltalán nem tanultunk. Tehát, elmondhatom, hogy a mai átlagos képzésben részesült muzikus sem tudhatott, hallhatott, érthetett a verbunkoshoz.

Visszakanyarodván saját személyes élményeimhez, amikor a kezdeti tiltakozást, ellenérzést legyőzve sorra játszottam el kolléganómmal Fáy István verbunkos- és csárdás feldolgozásait és saját kompozícióit, egyre kíváncsibbá és érdeklődőbbé váltam, vagyis ez a zene egyre jobban elvarázsolt. Ekkor kezdtem el komolyabban foglalkozni ezzel a korról és legjelesebb képviselőivel. Számomra Fáy István volt a közvetítő. A kiváló zongoravirtuóz, zeneszerző és zenei író, aki szenvedélyesen szerette hazáját és annak zenéjét.

Gróf Fáy Istvánról sajnos nem sokat tudunk. Különleges, talán külön ember lehetett, életének részleteit a mai napig is homály fedi. A bernát-